

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 15. dubna 2015 projednal odvolání, která podali obžalovaný M. P., nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], t.č. [redacted] a státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. března 2015, sp.zn. 8T 288/2014, a v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Stuchlíka a soudců JUDr. Věry Trojanové a JUDr. Luboše Vlasáka rozhodl takto :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o vině přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku pod bodem 2. a v celém výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst.3 tr. řádu se rozhoduje takto :

obžalovaný

M. P.

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
[redacted] t.č. [redacted]

je vinen, že

dne 5.8.2014, podle kamerového záznamu kolem 4:35 hodin na náměstí Kinských v Praze 5, poté, co jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. BMW 530, RZ [REDAKCE] způsobil pod vlivem alkoholu dopravní nehodu, při níž smrtelně zranil poškozenou M [REDAKCE] C [REDAKCE], která podlehla zraněním na místě nehody, jeho vozidlo samovolně pokračovalo v jízdě do prostoru křižovatky ulic Štefánikova, Holečkova a Újezd, kde se jako nepojízdné zastavilo, z vozidla vystoupil o následky nehody, mimo škody na vlastním automobilu, se nezajímal, a přesto, že byl informován o zraněné ženě, nezajímal se o její zdravotní stav a z místa nehody se pokusil utéci a neposkytnout tak zraněné potřebnou pomoc, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, přičemž v útěku mu zabránili D [REDAKCE] H [REDAKCE] a F [REDAKCE] B [REDAKCE], kteří jej zadrželi až do jeho zdařilého útěku v okamžiku příjezdu vozidla RSZ v čase 4:40:12 hod.,

t e d y : dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jako řidič dopravního prostředku po dopravní nehodě, na níž měl účast, neposkytnul osobě, která při nehodě utrpěla újmu na zdraví, potřebnou pomoc, ač tak mohl učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného, přičemž k dokonání přečinu nedošlo,

čímž spáchal

přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

za tento přečin a přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku a

přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

jimiž byl uznán vinným pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku,

podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 10 (deseti) roků.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn (výrok o náhradě škody).

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 uznal obžalovaného M. P. vinným skutkem kvalifikovaným jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku v souběhu s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 5.8.2014 ve 04:35 hodin, ve stavu vylučujícím způsobilost k bezpečnému ovládnutí motorového vozidla, který si přivodil předchozím vědomým požitím návykové látky, řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW 530, RZ [REDAKCE] a to v Praze 5, po ulici Elišky Peškové směrem od ulice Preslova k ulici náměstí Kinských, kdy se při projíždění levotočivé zatáčky nechoval ukázněně a ohleduplně, své chování nepřizpůsobil svým schopnostem, nevěnoval se dostatečně situaci v provozu na pozemní komunikaci, nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, kdy jel v obci rychlostí minimálně 62 km/hod, a vlivem požitého alkoholu nezvládl řízení vozidla, vyjel vpravo mimo vozovku na chodník, kde se v prostoru autobusové zastávky MHD BUS „Švandovo divadlo“ střetl s na chodníku stojící chodkyní poškozenou M. Č. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a dále narazil do označnicku zastávky autobusu „Švandovo divadlo“, jehož majitelem je Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s., IČ 00005886, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, nehodou vedle hmotné škody na vozidle a označnicku zastávky způsobil poškozené M. Č. [REDAKCE] závažná poranění, kterým na místě dopravní nehody podlehla, svým jednáním porušil důležité povinnosti uložené mu ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kdy porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) a § 18 odst. 1 tohoto zákona je třeba považovat za hrubé porušení zákonů bezpečnosti dopravy.

Dále obvodní soud uznal obžalovaného vinným skutkem kvalifikovaným jako přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť dne 5.8.2014 kolem 4:35 hodin v Praze 5 po ulici Elišky Peškové směrem od ulice Preslova k ulici náměstí Kinských, poté, co jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. BMW 530, RZ [REDAKCE] způsobil pod vlivem alkoholu dopravní nehodu, při níž smrtelně zranil poškozenou M. Č. [REDAKCE], která podlehla zraněním již na místě nehody, přičemž její smrt byla konstatována na 5 hodin a 13 minut, jeho vozidlo samovolně pokračovalo v jízdě do prostoru křižovatky ulic Štefánikova, Holečkova a Újezd, kde z důvodu nepojízdnosti se vozidlo zastavilo, vystoupil a z místa nehody zhruba po 4 minutách utekl, poškozené neposkytl potřebnou pomoc, ačkoliv mu v tom nic nebránilo a ačkoliv byl s tím, že poškozené způsobil [REDAKCE] srozuměn, a na to, že na místě leží zraněná byl svědky upozorněn, neoznámil neprodleně dopravní nehodu, kdy došlo k usmrcení nebo zranění osoby policistovi ani nepřivolal záchranou službu, nezdržel se jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetřování dopravní nehody a nesetřval na místě dopravní nehody až do příchodu policisty, svým jednáním porušil ust. § 47 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kdy porušení ust. § 47 odst. 3 písm. b) tohoto zákona je třeba považovat za hrubé porušení zákonů dopravy.

Podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložil obvodní soud obžalovanému P. [redacted] úhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi let se zařazením pro výkon tohoto trestu podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Zároveň podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmi roků. Poškození, Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR a Dopravní podnik hl.m. Prahy, byli se svým nárokem odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku, v zákonem stanovené lhůtě, podali odvolání obžalovaný M. [redacted] P. [redacted] a státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2.

Obžalovaný P. [redacted] prostřednictvím své obhájkyne brojí proti výroku o vině pod bodem 1. napadeného rozsudku, jímž byl uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a proti výroku o trestu. Nesouhlasí s tím, že měl být v rozhodné době pod vlivem návykové látky. Vyslovuje přesvědčení, že nalézací soud nesprávně hodnotil důkazy a dospěl tak k nesprávnému závěru o skutkovém ději. Obhájkyne poukazuje na verzi svého klienta, že v době dopravní nehody nebyl pod vlivem žádné návykové látky. Obvodní soud vychází z výpovědi svědka H. [redacted] členů hlídky Policie ČR, ze záznamu kamer z restaurace a z účtu o konzumaci, či z telefonického vytěžení J. [redacted] N. [redacted]. Tyto důkazy podle jejího názoru neosvědčují skutkový děj tak, jak byl pojat do výroku rozsudku. Svědek T. [redacted] H. [redacted] neví, kdo a kolik alkoholu ve společnosti, v níž byl obžalovaný P. [redacted] vypil, obžalovaného však pít alkohol neviděl. Svědek toliko vyjádřil svůj subjektivní názor, že obžalovaný působil jako opilý. Z účtu z restaurace lze sice dovodit množství zkonsumovaného alkoholu, nejedná se však o důkaz, který obžalovaného usvědčuje. Ani záznam z kamer v restauraci [redacted] nesvědčí o ovlivnění obžalovaného alkoholem. Za toliko volnou úvahu soudu považuje hodnocení obsahu oznámení J. [redacted] N. [redacted] neboť nelze považovat za prokázané, že popisovala chování obžalovaného. Také hlídka Policie ČR, která obžalovaného ztotožnila z jeho řidičského průkazu, neshledala žádné zásadní známky opilosti. Vytýká též nalézacímu soudu, že zcela pominul závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který po prostudování spisu dospěl k závěru, že pokud soud bude považovat za prokázané, že obžalovaný v rozhodné době požil alkohol, pak nemohla být intoxikace návykovou látkou významná. Obhájkyne uzavřela tuto část odvolání s tím, že obhajoba klienta, že v průběhu večera v restauraci [redacted] vypil pouze jedno malé a necelé další malé pivo, nebyla vyvrácena. V doplňku odvolání popisuje jízdu obžalovaného z místa, kde měl vozidlo zaparkované, do místa dopravní nehody, a protože se jednalo o průjezd komplikovaných krátkých uliček s řadou odbočení, který obžalovaný úspěšně absolvoval, dovozuje, že nemohl být pod vlivem návykové látky.

K samotnému průběhu dopravní nehody namítá, že obvodní soud měl vycházet ze znalce nejnížší zjištěné hodnoty rychlosti jízdy, tedy 56 km/hod., a nikoliv z průměru krajních hodnot, jimiž je určena střetová rychlost. Není také důvod kvalifikovat jednání obžalovaného jako přečin podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku. Obhájkyne má za to, že na místě byl postup podle § 143 odst. 1, odst.

2 tr. zákoníku, neboť klient způsobil smrt poškozené tím, že porušil zákonem stanovené povinnosti v dopravě. Nezajistil přepravované zvíře a jel rychlostí 56 km/hod., převyšující, byť mírně, nejvyšší povolenou rychlost v obci, nepřizpůsobil řízení dopravní situaci a řízení vozidla se nevěnoval. V této souvislosti proto žádá, aby klient nebyl uznán vinným přečinem podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a jeho jednání bylo kvalifikováno toliko jako přečin podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Trest uložený nalézacím soudem považuje za nepřiměřeně přísný. Poukazuje na to, že obžalovanému svědčí fikce beztrestnosti, k závažnému následku se doznal, nejde o narušeného jedince, přihlásil se sám na Policii ČR, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, z dosud probíhajícího jednání si vzal ponaučení, přičemž jde o mladého obžalovaného. Žádá proto, aby mu byl uložen výrazně mírnější trest odnětí svobody a v případě, že odvolací soud neupustí od nepodmíněnosti trestu, uchází se o postup podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku a zařazení obžalovaného pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice, než do jakého jej zařadil soud prvního stupně. Také uložený trest zákazu činnosti hodnotí jako nepřiměřený a vyslovuje přesvědčení, že v úvahu přichází uložení tohoto druhu trestu ve výměře v polovině zákonné trestní sazby.

Státní zástupce brojí proti popisu skutku pod bodem 2. výroku rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Má za to, že tak, jak skutek koncipoval nalézací soud, neodpovídá provedeným důkazům. Soud prvního stupně v této části rozsudku klade obžalovanému k tíži nikoli pouze naplnění skutkové podstaty zažalovaného trestného činu, nýbrž i porušení pravidel silničního provozu, která však zakládají skutkovou podstatu přestupku. Státní zástupce proto žádá, aby odvolací soud skutek popsal tak, aby ten odpovídal dosavadním zjištěním, aniž by však změnil právní kvalifikaci. Zároveň nabízí zdejšímu soudu, aby uvážil zpřísnění nepodmíněného trestu odnětí svobody, v každém případě však, s ohledem na obsah evidenční karty řidiče, navrhuje uložení trestu zákazu činnosti ve výměře na horní hranici zákonné trestní sazby.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad, stejně tak správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že obě odvolání jsou částečně důvodná.

Odvolací soud nevyslyšel námítky obžalovaného P. [redacted] jimiž brojí proti závěru nalézacího soudu o ovlivnění alkoholem v době dopravní nehody. Soud prvního stupně měl k dispozici kamerové záznamy z restaurace, v níž se obžalovaný zdržoval, výpověď svědka H. [redacted] jakož i účet o platbě za konzumaci. Svědek H. [redacted] vypověděl, že sice obžalovaného pít alkohol neviděl, ale v době, kdy ho sledoval, měl v ruce skleničku s alkoholem. Ostatně tato část výpovědi je potvrzena obrazovým záznamem. Účtenka svědčí o tom, že do 5.8. 2014 do 02:52:31 hod. společnost, v níž se obžalovaný zdržoval, vypila nejméně čtrnáct piv o obsahu 0,3 litru, dvě sklenice coca-coly a dvacet tři odlivek vodky, což v zásadě také odpovídá výpovědi svědka H. [redacted]. Kamerový záznam svědčí o tom, že krok obžalovaného byl nejméně nejistý a že vrávoral. V případě, že takové zhodnocení kamerového záznamu by obžalovaný považoval za nepřesvědčivé, měl obvodní soud k dispozici dále výpovědi členů policejní hlídky, N. [redacted], P. [redacted] a M. [redacted] kteří v čase 04:15 až 04:20 hod. uvedeného

dne byli s obžalovaným v kontaktu. K záměně v osobě dojít nemohlo, neboť obžalovaný se na požádání členů hlídky prokázal osobními doklady. Svědek N. [redacted] popsal, že spatřili muže se psem ležícího na chodníku. Po probuzení, na otázku co tam dělá, vysvětlil, že slavil narozeniny a že asi usnul. Obžalovaný byl podle výpovědi svědka zjevně opilý, což sám potvrdil, měl špatně koordinované pohyby a byl z něj cítit alkohol. Rozhodně se nejednalo o osobu, která usnula z vyčerpání. Svědek P. [redacted] uvedl, že bylo obtížné obžalovaného probudit, a poté, co se jeho probuzení zdařilo, postavil se a vrávoral a byl z něho cítit alkohol. Svědkyně M. [redacted] považovala za zjevné, že obžalovaný je pod vlivem alkoholu, kolem něho byl cítit jeho zápach. Mluvil v nesouvislých větách, bylo mu špatně rozumět, vrávoral, motal se a měl nejistý krok. Z dechu byl cítit alkohol. Výpovědi policistů zcela jednoznačně osvědčují stav obžalovaného cca patnáct až dvacet minut před dopravní nehodou. Obžalovaný P. [redacted] jevil známky ovlivnění alkoholem a Městský soud v Praze, s odkazem na své zkušenosti, může vyloučit, že z takového stupně ovlivnění během patnácti až dvaceti minut může vyvstat stav, v němž je řidič schopen bezpečně motorové vozidlo ovládat. Znalec Ing. Štefáček potvrdil, že obžalovaný v průběhu nehodového děje před nárazem do poškozené na vyvstalou situaci nereagoval. To je další důkaz toho, že obžalovaný nebyl schopen bezpečně vozidlo ovládat. Po dopravní nehodě si svědek H. [redacted] všimnul otupělosti obžalovaného. Odvolací soud proto nepochybuje o ovlivnění obžalovaného P. [redacted] alkoholem v době dopravní nehody a o naplnění skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dospěl tak ke stejnému závěru, jako nalézací soud. Příčinou dopravní nehody bylo hrubé porušení pravidel silničního provozu tak, jak soud prvního stupně uvádí, v ustanovení § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., když stejně tak, jako soud prvního stupně, považuje i odvolací soud za stěžejní porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 18 odst. 1 cit. zák. Vysvětlení obžalovaného P. [redacted] že znenadání na opěrku sedadla vyskočil pes, nebylo vyloučeno. Taková situace je však pro střízlivého řidiče řešitelná a nevede k následkům, k nimž při této dopravní nehodě došlo. I za takové situace musí řidič vozidlo bezpečně ovládat a nikoliv, aby nesníženou rychlostí v jízdě pokračoval tak, jak se v daném případě stalo. S ohledem na výpovědi svědků, odvolací soud také neměl žádný důvod zabývat se rychlostí jízdy obžalovaného. Svědkové ve svých výpovědích hodnotili pohyb vozidla jako enormně rychlý, když základem vzniku nehodového děje byla nejen nedovolená a nepřiměřená rychlost jízdy, ale zejména, v důsledku stavu obžalovaného, nezvládnutí automobilu. Z tohoto důvodu v daném bodě nebylo odvolání obžalovaného P. [redacted] úspěšné.

Naproti tomu skutková zjištění popsaná pod bodem 2. výrokové části napadeného rozsudku, kvalifikovaná jako přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, nepovažuje odvolací soud za správná. Obvodní soud se nesoustředil na znaky skutkové podstaty zažalovaného trestného činu. Po dopravní nehodě, poté, co vozidlo samovolně zastavilo v prostoru křižovatky ulic Štefánikova, Holečkova a Újezd, obžalovaný z vozidla vystoupil, poté se postaral o psa a dostal se do kontaktu se svědkem D. [redacted] H. [redacted] který v této době přišel na Kinského náměstí. Obžalovaný od samého počátku projevoval snahu se z místa vzdálit, stěžoval si, že má rozbité auto a že musí zmizet. Poté přišel F. [redacted] B. [redacted] kamarád svědka H. [redacted] s informací, že v prostoru autobusové zastávky leží zraněné děvče. Tuto informaci obžalovaný slyšel a opakoval, že musí pryč. Posléze se skutečně pokusil z místa utéci, avšak byl chycen D. [redacted] H. [redacted] a

F. B. s nimiž se po krátký čas potýkal do okamžiku příjezdu RSZ. Poté z místa utekl. Tento skutkový děj nevyplývá toliko z výpovědi svědka H. nýbrž i ze záznamu městského kamerového systému kamery č. 500508, jehož obsah výpověď svědka H. podporuje. Poté, co se obžalovaný dozvěděl o zranění M. Č., pokusil se o útěk, v němž mu D. H. a F. B. zabránili. Je zřejmé, že záměrem obžalovaného bylo neposkytnout zraněné potřebnou pomoc, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Popsané jednání odvolací soud kvalifikoval jako pokus přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Verze obžalovaného, že v rozhodné době vycházel z informace, že poškozená již nežije, byla uvedenými důkazy vyvrácena. Jeho útěk z místa dopravní nehody po příjezdu zdravotnické služby, jak o tom zcela jednoznačně svědčí záznam kamerového systému, již nemůže být naplněním skutkové podstaty zažalovaného trestného činu, neboť v této době byla již pomoc zajištěna kvalifikovanými osobami (viz R 37/1969).

Vzhledem k tomu, že odvolací soud zrušil částečně výrok o vině, zrušil též výrok o trestu a způsobu jeho výkonu, a znovu o druhu a výši trestu rozhodl. Trest byl ukládán jako úhrnný za tři trestné činy, jimiž byl obžalovaný P. uznán vinným, podle zákonné trestní sazby § 143 odst. 3 tr. zákoníku v rozmezí pro trest odnětí svobody od dvou do osmi let. Odvolací soud vzal v úvahu, že ani smrt poškozené, ani hrubé porušení pravidel silničního provozu, nejsou v tomto případě přitěžujícími okolnostmi, neboť se jedná o zákonné znaky právní kvalifikace podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku. Na obžalovaného

Obžalovanému naopak přitěžuje skutečnost, že spáchal více trestných činů. Odvolací soud také nemohl pominout naprostý nedostatek sebereflexe obžalovaného P.

Z naznačených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že obžalovanému P. je třeba uložit trest odnětí svobody mírně nad polovinou zákonné trestní sazby § 143 odst. 3 tr. zákoníku, nikoliv však v takové výši, jakou zvolil nalézací soud. Podle názoru zdejšího soudu, trest odnětí svobody ve výměře šesti let odpovídá společenské škodlivosti předmětné trestné činnosti a možnostem nápravy obžalovaného. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovaný P. pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem. Odvolací soud vycházel ze zjištění, že obžalovaný půjde do výkonu trestu poprvé, a úmyslné trestné činy, jimiž byl uznán vinným, jsou pro rozhodnutí o trestu méně významné, než nedbalostní právní kvalifikace dle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku.

Nalézací soud uložil obžalovanému P. podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu osmi let. Odvolací soud se přesvědčil z evidenční karty řidiče obžalovaného, že považuje pravidla silničního provozu pro svoji osobu za nezávazná. V krátké době, co je držitelem řidičského oprávnění, se dopustil více než deseti přestupků, dvakrát mu bylo na delší dobu řízení motorových vozidel zapovězeno. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že obžalovaný, jako řidič motorového vozidla, je nebezpečný pro ostatní účastníky silničního provozu, a

proto uložil tento druh trestu na samé horní hranici zákonné trestní sazby, v trvání deseti let.

Vzhledem k tomu, že jak odvolání obžalovaného P. [REDACTED], tak i odvolání státního zástupce, bylo úspěšné, odvolací soud žádný z těchto opravných prostředků nezamítl.

Proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není možno podat odvolání. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení dovolání prostřednictvím soudu, který věc rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to i ve prospěch obviněného a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jí bezprostředně dotýká (§265d odst. 1 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo podáno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí bez obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje, z jakých důvodů ho odvolatel podává, čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. řádu nebo § 265b tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 15. dubna 2015

JUDr. Tomáš S t u c h l í k, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová